

FB Trương Duy Nhất
6-5-18

Ông Nhạ

Biếm họa về Bộ trưởng ngọng Phùng Xuân Nhạ. Nguồn: Internet

Câu chuyện giáo sư Trương Nguyễn Thành, cho thấy một nguyên tắc cực kỳ phản giáo dục của giáo dục Việt: Không cho phép một giáo sư làm hiệu trưởng, chỉ vì không đủ 5 năm kinh qua chức vụ quản lý cấp khoa/phòng. Trong khi, lại cho phép một “thằng” ngọng làm Bộ trưởng.

Nhân chuyện này, tôi muốn quay lại chuyện ông Phùng Xuân Nhạ. Thú thật, nhiều khi suy ngẫm mãi chuyện ông ngọng này. Rằng tại sao một người như thế lại có thể ngồi ghế Bộ trưởng Giáo dục – Đào tạo?

Nói ra thì tục, kỳ cục quá, chứ nhìn cái miệng ông Nhạ thôi, lại khiến tôi liên tưởng đến một cái... rất bậy bạ. Hay tại cái tật nói ngọng mà nên? Nhìn ông đánh vần, méo trẹo cả mồm vẫn không ra nổi chữ “nòn”, mới thấy thương cho cái nền giáo dục nước nhà.

Ngay từ khi mới nhậm chức, nhìn những lăng hoa kết hình rồng phụng, và bức “đại thành” dâng Bộ trưởng, tôi đã thấy gì đấy như thể báo hiệu cho những điều cực kỳ荒唐, kém văn hoá và phản giáo dục.

Lãnh đạo Hiệp hội các trường Đại học, Cao đẳng Việt Nam chúc mừng tân Bộ trưởng Phùng Xuân Nhạ.

Bộ trưởng Nhạ đón lãnh hoa rồng lượn ngày nhậm chức. Ảnh: Internet

Bức “đại thành” dâng Bộ trưởng Nhạ. Ảnh: Internet

Chỉ nhìn cái thể ngồi của ông Nhạ trong một buổi toạ đàm khoa học, không thể tin nổi đó là một ông Bộ trưởng Giáo dục. Một hình ảnh phản cảm, vô văn hoá và phản giáo dục, không gì hơn.

Trương Duy Nhất: Thể ngồi trâng tráo, vô văn hoá, phản giáo dục của Bộ trưởng Nhạ tại một cuộc toạ đàm khoa học. Ảnh: VNN

Tôi không cho đó chỉ là hình thức, diện mạo, phong thái bên ngoài. Cũng như không ít người biện minh cho cái tật nói ngọng của ông là do “âm giọng vùng miền”. **Tôi không nghĩ vậy, phải gọi đúng đây là biểu hiện của một nền học vấn kém.**

Thực học của ông đến đâu, đáng là điều phải mổ xẻ. Bởi đã đọc/nghe quá nhiều điều tiếng về những “bài báo khoa học” và bản luận án tiến sĩ của ông. Chưa kể đến việc khi mới là Phó giáo sư, ông lại chễm chệ ngôi ghế Chủ tịch hội đồng chức danh giáo sư nhà nước. Để rồi, tự ông ký quyết định phong giáo sư cho chính mình.

Giáo dục, khoan bàn đến “triết lý” hay “chủ thuyết”. Chỉ việc nói ngọng thôi, đến chữ “nòn” đánh vần không xong, đã là phản giáo dục lắm rồi.

Chất lượng giáo dục là chất lượng con người. Chất lượng con người là chất lượng chế độ. Lạ, không chỉ ở việc một “thằng” ngọng như ông Nhạ ngồi ghế Bộ trưởng Giáo dục. Lạ, và nhục, phải gọi **đúng là nhục, khi không nghe thầy cô nào, giáo sư tiến sĩ nào lên tiếng. Hàng triệu giáo viên, với đội ngũ giáo sư tiến sĩ khả kính từ phổ thông đến các trường đại học, học viện... câm nín, ngoan ngoãn ngồi nghe một “thằng” ngọng.**